

Éjszaka a krematóriumban

Hajnali öt óra felé járt az idő. Tom holtfáradt volt, de a patkányok nem tágtítottak. Ott matattak a fejében, megrágták a fülét, bajszukkal az arcát csiklandozták. A távoli emberi fajták helyett beleképzelhetné magát egy-egy állat bőrébe is, gondolta. Rókák, elefántok, zsiráfok, nagymacskák, farkasok, kóbor kutyák járkálnak közöttük, több tízezernyi különös lény, akik mások. És mindig a *mások* volt a hangsúlyos.

A gepárd kecsesen siklik végig az utcán, a kóbor kutya izgágán szaglássza körbe társait, a róka mindenkinek urizál, hajlong gerinctelenül, mint egy rossz lakáj, aki a lord örökségéből pályázik legalább ezer fontra, egyszer élünk, rikácsolják a paradicsommadarak, akiket aztán szőröstül-bőröstül elemésztenek a halk szavú kígyók. Aztán vannak a pitbullok, akik szájjárt kapva nyáladznak a friss áldozatok húsára, az izomagyú elefántok mellet döngetve végigcsörtetnek a tömegben, de csak röhgicsélve ijesztgetik a jónépet, a tolvaj szarkák kilopják az aranyfogat is a szádból.

Aztán ott vannak az élősködők, az őserdők talajszintjén tülekedő ragadozók, a páfrányok széles legyezői alatt megbúvó csenevész élőlények, akiknek se szeri, se száma, változatos fajokban lepik el a tájat. Minden évszakot kisajátítanak maguknak, tavasszal a levelek fonákján petéznek le, nyáron az ürüléket is körbezsongják, ősszel a csupasz fákba és a rozsdás vasakba költöznek, télen pedig felszámolják a friss hót.

Tom felpattant, behajtotta az oltár szárnyait, és ismét elkocsikázott a külvárosba, ahol ma már járt egyszer. Mintha folyton hívogatná egy szirénhang, aminek nem tud ellenállni. A kocsiban tarkóját dörzsölte, halántékát masszírozta, csak el ne aludjon. Vagyis képtelen lett volna aludni, de az érzékei könnyen megcsalták. Máskor is. Mint Ortega esetében. És most nem akart feltekeredni egy méretes fára.

Tomot mindig is különösen érdekelték a csendes-óceániai szigetvilág genetikai állományai. Ahol az egyik szigetcsoport őslakosságát a gyarmatosítók által behurcolt patkányok irtották ki. Aztán más közeli szigetéről, ami helyi viszonylatban több ezer kilométeres távolság is lehetett, újabb bevándorlók érkeztek, miután a fehérek nem láttak fantáziát a világvégi szigetekben. Az újabb delikvenszek aztán vígan éldegéltek, és eszük ágában sem volt kihalni. Állítólag a patkány által hordozott baktériumok furcsa mutációba léptek az emberi szervezettel, de nem gyilkolta le annak immunrendszerét, csak az arcukra pakolt néhány plusz ráncot. Mindezt pár száz év alatt. Míg Afrikában a pigmeusokat a genetika infantilis külső jegyekkel vértette fel, kölyökképűek voltak öregkorukban is, ezzel ellentétben a mikronéz néptörzsek már ifi korukban matuzsálemeknek tűntek, köszönhetően a ráncoknak. Ezt persze senki sem bizonyította, de Tomot mindig is a vadonatúj elméletek érdekelték.

Ezekre a mikronéz egyedekre vadászott, állítólag ide a külvárosba már érkezett belőlük néhány száz példány. Rejtőzködő életmódot folytattak, mint a kaméleonok, meglapultak az emberi alfajok dzsungelében, a talajszint sűrű faunájában éldegéltek, és szinte felismerhetetlenek voltak, de Tom remélte, hogy egyszer kifog egyet. Megszállottan kutatta a kihalt népeket, akiket a tudomány már leírt, de ő titkon remélte, hogy élnek. Most valami megérezés folytán úgy gondolta, hogy sikerrel járhat.

Nyugodt tempóban haladt a krematórium felé, úgy tervezte, hogy elhagyva a komplexumot, a nagy hajtűkanyarban fog balra térni, ahol leparkol az úgynevezett fiatal házaspár lakóparkjában. Ott talán nem lopják el a kocsiját, és fel sem gyújtják, aztán indulhat a vadászat. Mindig mindenről a legrosszabbat feltételezte, így nem érthette meglepetés.

Épp elhaladt a krematórium előtt, amikor mozgásra lett figyelmes. Lassított, aztán továbbdöcögött lépésben, majd felhajtott a járdára egy nyárfa tövében. Faszor övezte a vállalat út mellett végignyúló kerítését. Gyors léptekkel sietett vissza a főbejárathoz, a fasor árnyékában bújt meg. A kandeláber megvilágította az idegenek arcát. Megdöbbenve vette észre, hogy egyikük az a jellegzetes arcú férfi volt, aki ott ügyködött pulóverben, vascsővel a kezében az út mentén, mikor szétverték a szélvédőjét. Nem akart hinni a szemének, de annyira tipikus armenoid vonásokkal rendelkezett, hogy el sem téveszthette volna. Hajlott orrhát és lefelé hajló, duzzadt alsó ajak. Egy tökéletes genetikai díszpéldány a fajtájából. Máskor csodálva tanulmányozta volna ezt az embertípust, de most megborzongott. Hogy kerülhet ide? Éppen ide a krematóriumhoz. Bár nincs túl messze a hely, ahol megtámadták. Pár kilométer mindössze. A férfi most integetett, és a nyitott kapun keresztül egy teherautó tolatott ki. Az örmény becsukta a nagykaput, majd a társaival együtt felpattant a vezetőfülkébe.

Tom várt még néhány percet, majd a bejárathoz ment. Még érezte a benzin gőzét.

Beszippantotta, ettől felélénkült, egy kis fosszilis drog, amikor már semmi sem hat. A gyalogosoknak fenntartott kaput kinyitotta saját kulcsával, és belépett. A kavicságyáson osont az épület felé, cipője minden lépésnél a friss őrleménybe süppedt.

Most mintha reflektorfényt vontak volna köré, egy fénykör közepén forgolódott, és a fákon, a lombok sűrűjében izgatottan remegtek a ragadozók, nyálzacskóik megfeszültek, karmaik a fakérget karistolták nyüszítve, szívük pedig oly sok vért pumpált ereikbe, hogy majd felrobbantak. De sohasem történt semmi, és ez a tehetetlen érzés végigkísérte Tom életét. Kezét mellkasáig emelte, ujjait remegtette, mire képes ez az akarat, ha egy pillanatra alábbhagy a kontroll. És mire képes száz és száz izom és ideg, ha egy gazdatestbe olthatja gyilkos ösztönét. A tükörben hiába kutatta a szemránccok mélyedéseiben ülő árnyakat, a koponyacsont alatt nyüzsgő másvilágokat, sohasem kapott válaszokat.

Már régóta fontolgatta, hogy részt vesz egy hipnotikus utazáson, amelyben végre feltárják az ő valódi lényét. Ezt már felvetette a pszichológusának is, de az egyelőre elzárkózott.

Aztán megkerülte az épületet, elhaladt a krematórium szűk ablakai előtt. Éjszakai portást nem alkalmaztak, nem látták értelmét. Oleg és váltótársa este nyolcig teljesített szolgálatot. A park felőli oldalon megállt, és a gyenge szélben borzongó repkény hangjait hallgatta. Mintha pillangók bontogatnák szárnyaikat a metamorfózis után, hogy kiszakadjanak a rusnya hernyóállapotból, és végre könnyedén átugorják saját árnyékukat.

Ez a susogás mindenestre megnyugtatta, leült a teraszon az egyik székre. Szórakozottan pörgette saját hamuzóját, amit itt felejtett tegnap délután. Lélegzett körötte a természet, és ez mindig jó érzéssel töltötte el. A hold bár túljutott a csúcspontján, még igencsak kövér volt, falánk kisgyerekként világított. A parkot elmaszatotha az éjszaka, az élénk holdvilágban mégis jól elkülönültek az egyes fák.

Valami zörejt hallott. Nem félt különösebben, hiszen aki isten háta mögötti, kihalt népek után szaglászik, annak egy hivatlan behatóló nem jelenthet akadályt. Kinyitotta a hátsó ajtót, a hűtőterem felé tartott. Hallgatózott. Mintha valakik matatnának. Aztán abbamaradt a nesz. Csak nem a füle cseng? Próbálta visszatartani a lélegzetét, de hát mégsem fulladhat meg. Újabb nesz támadt, kezeket és árnyakat vélt látni. Tüdejébe engedte a levegőt, mire az árnyék megdermedt odabent. Lépteket hallott, behunyta szemét, mintha az is világítana a sötétben, akár a macskáké. Jobb kezét ökölbe szorította, és elképzelte, amint egy gyors ütéssel széttöri a betörő orrát, jól tökön rúgja, majd könnyökkel megroppantja a gerincét. Sima ügy: vagy őt nyírják

ki, vagy ő lesz a nyerő. Az ismeretlen illető nem moccan. Hosszú ideig nem mozdult. Talán nem is létezik, és még mindig a repkény vergődik a házfalon.

Várt néhány percig, majd jobbra fordult, és a hűtőteremben találta magát. A sötétben sehol senki. Ekkor megszólalt egy hang:

– Jó, hogy itt vagy, főnök. Mutatnék valamit.

Villanyt kapcsoltak. Tom megfordult.

George fehér köpenyt viselt, és zsebre dugott kézzel lépdelt a hűtőteremben, mintha egy konzíliumra készült volna.

– George! Hát te? Mindjárt infarktust kapok.

– Nemrég kezdtem.

– Hány óra? – kérdezte Tom.

– Még csak hat múlt tíz perccel.

– Milyen csalóka az idő. Már reggel van – tárta szét a karját Tom. – És mit kerestett itt az a teherautó?

– Újabb ügyfelek. Az egyik hullaszállító kocsi éves szervizen van, ezt adták nekik helyette – magyarázta George.

A lefedett holttestek között kanyarogtak.

George hamutartó után kutatott, ide-oda tekergette a fejét. Tom saját hamuzóját kaparta elő zsebéből. Amit mindig Oleg asztalán tárolt. Ha ideigyekezett, benyúlt érte az üvegkalickába. Visszafelé mindig kiszórta a hamut, kilögyölte a mosdóban a tálkát, és odakoppintotta az asztalra. Oleg az állandóságot képviselte. Mint egy szibériai jégdarab, ami ezer éve fagyottan dermedt a több méteres hó alatt.

George, miután lekoccolta a hamut, sokatmondóan Tomra pillantott, hunyorgott vagy kacsintott. Tom nem látta jól a félhomályban. Talán idegrángás. Tom csettintett, már unta a bizonytalanságot.

George felemelte az egyik leplet.

– Egy új páciens. Mit szólsz? – mosolygott George.

– Mit szóljak? – válaszolt egykedvűen Tom, a hamuzót lepasszolta az egyik halottnak.

Tom érezte hangjában a mogorvaságot. Megköszörülte torkát, próbált magasabb színárnyalatot választani hangjának, selymesebbet és lágyabbat.

– Hát nem szép? – vetette fel George, karját keresztbe pakolta mellkasa előtt.

– De, nagyon – bólogatott Tom.

Kissé hátradólt, hogy közönyét jobban kifejezze. De a vonzás szabálya erősebbnek bizonyult.

Először észrevétlenül közelített a holttest felé. Szeme szinte kocsányon lógott, akár egy villanykörte a dróton. Végül nem tudott ellenállni a látványnak, és szorosán a holttest mellé állt. Hol arcát tanulmányozta, hol testarányait szemlélte, ide-oda cikázott szemével, egyszerre akarta az egész testet analizálni. Belemerült a részletekbe. Az áll finom rajzolatán merengett, a kulcscsontról a szegycsontra siklott, majd a bordákat számolta, az íveken körözött. A testet felépítő vonásokat rajzolta újra és újra.

– Ez az a skandináv típus, nem? – kérdezte George, miközben lefejtette karjáról a köpenyt, és maga mögé hajította egy másik hullára.

Most épp barnába hajló sárga zakót viselt és zöld szövetnadrágot. Önmagához képest normális viseletben, mintha ünnepélyesnek akart volna látszani. Mit csinálhat ez a George karácsonykor, morfondírozott Tom.

– Igen, igen, nordikus – bólogatott Tom, és mutatta George-nak, hogy cigit kér.

George Tom orra alá tolta a cigisdobozt.

– Tisztára olyan, mint a barátnőd – jegyezte meg George.

– Igen, igen.

Tom megérintette a halott bokáját, ujjaival körözgetett a kidudorodó csonton, majd feljebb araszolt, és a lábszárát kapirgálta. George gumikesztyűt vett elő zsebéből, de Tom elhárította. Most a comb lovaglózsmát simogatta. A mintás harisnya mintáit birizgálta képzeletben, ovális, négyzet és rombusz alakzatokat keresett. A hasfal alatt, a lágyék felé egy finom kis heg fénylett. Vakbélműtét nyoma. Csak nem Adél ez a nő, rettent meg Tom. Nem lehet, rázta meg a fejét, hogyan lehetne. Pedig mintha ő lenne. Nem is hasonlít rá, rázta meg a fejét. Szakasztott mása, jött erre a válasz.

– Szép lába van, nem? – nevetett George.

– És a karjai is. Kecsesek, arisztokratikusak, elegánsak, nagyvonalúak – sorolta Tom, megfedkezett magáról pár másodpercre, aztán visszahőkölt, és elnémult. De ujjai tovább szánkáztak a nő nyakán, fülén, vállán, kulcsontján, mellkasán. Nem tudta leállítani az ujjait. Kényszeresen fogdosta.

– Hogy kerül ide egy ilyen szép hercegnő? Még szerencse, hogy az arcát alig érték az ütések – tűnődött George.

– Micsoda? – kérdezte Tom eltűnődve.

– Nem látod? Ezt a nőt agyonverték. Itt hátul a koponyája beszakadt.

Tomnak eddig fel sem tűntek a sérülések, a szürkeségből teljes pompájában vált ki a test, minden végtagja ragyogott. De valóban, testének különböző pontjait zúzódások lepték el, amelyek nyilván a halálát okozták.

– Olyan szép. Volt – tűnődött Tom.

– Van és lesz – egészítette ki George.

– Hogy? – kérdezte Tom.

– Semmi – legyintett George.

George a hullára hajította a leplet.

Tom nyakkendőjét igazgatta.

– Menjünk! – megragadta a hamutálcát, és az iroda felé vette az irányt.

Még nyikorgott utána egy ideig a szárnyas ajtó. George mosolygott, és ellenkező irányban, a kemencék felé hagyta el a termet.

Tom végigsietett a folyosón, és Adél szavait idézte föl. Gyerekkori pajtásával lebzsel a kórházban, ha anyja ügyeletes volt, és apja épp egy külföldi konferencián adott elő. Akkoriban a kórház egy eldugott szegletében, a sötét betonkerítés mellett, a nyárfasor mentén üzemelt a boncterem. Egy kis házikó szolgált a kórboncnok műhelyül. A közelben csak a zöld hőközpont berregett. A derékmagasságig érő ablakokon szabadon lehetett bekukucskálni. Fügöny sehol. Ott béméskodtak. Az öreg boncmester darabolta, nyiszálta, belezte a hullákat. Ha felnézett, mogorván hessentette el a kamaszlányokat, hát nem megmondtam, hogy nem nektek való, morogta, de igazából csak félszívvvel kárhoztatta őket.